

"עלמה ולא הוא תעטנ כמו שוקו חם עם קצת זמרשמלו למעלה.
הכי יאמין"
הוצאת אנה|בית

אתה ולאו

ענבל כהן-זיליאני

ענבל כהן זיליאני

עלמה ולאו

לרכישת עלמה ולאו לחצי כאן!

ענבל כהן זיליאני

עלמה ולא

עורכות ראשיות : גלי אבני גלאור
ורד רווה שמואל

עורכת : ורד רווה שמואל
עורכת לשונית : שפרה רווה
עיצוב עטיפה : חן יאקה-שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
עימוד : גרינהויז — הרצליה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר — כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2018 כל הזכויות שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ט
© 2018 כל הזכויות שמורות

מסת"ב : 978-965-7648-60-5
Printed in Israel 2018

All rights reserved

Per Il Mio Amore Michele
Adesso e Per Sempre.

אמצע חודש יוני, השמש מכה בוויטריות השקופות ומסנוורת אותי. אני מסובבת את הכיסא ומסתכלת על איתן הברמן, הכי חמוד באוניברסיטה, מכין קפה בתנועות מבטיחות. מתיישבת בכיסא הקבוע באיזור העישון, מרימה את תיק הגב השחור על הברכיים וחופרת בתוכו.

אני אף פעם לא מצליחה למצוא במהירות את מה שאני מחפשת. בכל פעם מוציאה מחצית מהתכולה כדי למצוא משהו.

אני לא יכולה לחשוב לפני שאני מקבלת את מנת הקופאין שלי, והמלצרית מסרבת להגיע. קיץ, חום כבד. אבל אני לא מצליחה לוותר על התענוג שבקפה חם. חצי מים חצי חלב ללא סוכר.

"תרצי להזמין?" מלצרית חדשה ועצבנית, בשיער אדום, ניגשת אליי.
"קפה גדול במאג, בבקשה," אני אומרת, והיא פולטת אנחה חסרת סבלנות ורושמת את ההזמנה.

"הכיסאות?" היא מצביעה על שלושת הכיסאות הריקים לידי.
"חברות שלי צריכות להגיע," אני עונה קצרות. תביאי כבר את הקפה.
"עוד מעט יתמלא פה," היא מתעקשת.
"אני יודעת, הן תכף יגיעו." אני משפילה את עיניי לתיק וחופרת בו שוב, מחכה שתבין את הרמז ותעזוב אותי.

"אמרתי לאמא שלך להפסיק להביא לך עיתונים מחוץ לארץ," אני שומעת

את קולה של ליבי מכיוון הכניסה. "איזה מין תחביב זה, עלמה?" היא שואלת, בזמן שאני מוציאה את המגזין ומניחה אותו בחבטה על השולחן. היא יודעת שיש לי מגזין בתיק, מפני שהשתדלתי להגיע לקפיטריה לפניך — זה הזמן שלי לשקוע במה שאני מאמינה שמחבר את כל נשות העולם כולו.

"תצחקי כמה שאת רוצה, אני אוהבת את זה."

העיניים שלי נדלקות באושר בכל פעם שאני מסתכלת על הדוגמניות הזרות מדגמנות בגדים, שאפשר רק לחלום עליהם, במידות בלתי אפשריות, מדגמנות בגדים אחרי התערבות כירורגית שעשתה תוכנת מחשב.

אני קונה אותם בחנויות הספרים, ובכל פעם שמישהו שאני מכירה נוסע לחוץ לארץ, אני מבקשת מגזינים שאי אפשר למצוא בארץ, דפים בשפות זרות שאני לא מבינה ותמונות, בעיקר תמונות; אני מעריצה את מעצבי העל, את יצירות האומנות המודרנית שהם מעצבים, אלו שאף אחד לא באמת יקנה או ילבש, ווג, אל וניטי פייר — אני אוספת את כולם. דוגמיות קרמים ובושם וחלומות, בעיקר חלומות. אוהבת את מה שאף פעם לא יהיה באמת שלי, אבל נמצא אי שם סביבי.

"אם לא אשתה משהו בקרוב, אני אתייבש," אני שומעת את מורי בחצי אוזן. הכיסאות חורקים, השולחן מתנדנד וריח הבושם של ליה חודר אל נחיריי. הן מדברות ביניהן, המלצרית מגיעה והן מזמינות, אבל אני נמצאת במציאות מקבילה, כי כרגע העיניים שלי דבוקות לשמלה צהובה של אוסקר דה לה רנטה. "אז מה עם ההוא שסיפרתי לך עליו, עלמה?" השעה שתיים עשרה בצהריים, אנחנו יושבות במקום הקבוע בפניה, ליד מדפי הספרים המקשטים את הקירות לא רחוק מהבר ומאיתן הברמן, שמכין את הקפה בתנועות שגורמות לכולנו להזיע. "עלמה?"

"כן."

"ההוא, עלמה."

"ליבי, אני לא יוצאת איתו, לא מעוניינת, אל תציקי." עיניי נעוצות בגיליון ווג הספרדי.

"אני לא מבינה מה הבעיה שלך," היא נושפת חסרת סבלנות. "עלמה,"

המגזין נחטף מידיי, "את לא מקשיבה."

"אם את רוצה לחיות, תני את המגזין." אני צוחקת, אבל יודעת כבר שאין

ברירה אלא לענות לשאלתה.

"חמוד זה לא מה שאני מחפשת, ליבי, ואני בכלל לא מחפשת."

"זה רעיון מעולה לא לחפש." קולה של ליה מתערבב בקולות ערבוב הקפה.

"אני לא רואה איך מפגישה עיוורת אני אמורה למצוא את אהבת חיי. אין לי חשק לזה, להתלבש, להתארגן ולפגוש מישהו שאני יודעת שלא ימצא חן בעיניי. תפסיקי להמליץ עליי לכל הבחורים שאת מכירה. אני לא מעוניינת, אני מסתדרת לבד." נדמה לי.

"אני עם עלמה בעניין הזה," מתערבת מורן בשיחה. "בפעם האחרונה שהבחור היה חמוד, מצאתי את עצמי במאורת סטודנטים בשתיים בלילה כשהוא מדליק ג'וינט ומנסה לשכנע אותי לשכב איתו, אחרי ששילמתי על ארוחת הערב שהוא הזמין, כי הוא לא יודע לבשל ואין לו כסף לשלם לשליח." כולנו צוחקות ומסתכלות על ליבי בתוכחה.

"תודה, אבל לא תודה."

"כמה זמן לא יצאת עם מישהו?" היא ממשיכה.

"המון זמן, השידוכים שאת מארגנת הוציאו לי את החשק לנסות." מורי וליה מסתכלות עליי ומחייכות.

"תפסיקי עם הצנינות, הפעם נראה לי שהוא באמת יתאים לך."

לרגע קצר אני מתפתה להסכים. באמת עבר המון זמן מאז שיצאתי עם מישהו, אבל המחשבה על דייט עם מישהו משתקת אותי משום מה.

"צאי איתו את, אם הוא כל כך מושלם." נושפת ליה עשן סיגריה לאוויר.

אני ממשיכה את הרעיון שלה.

"צאי איתו, ספרי לי איך היה, ואם זה יהיה שווה את המאמץ, אני

מבטיחה לנסות בפעם הבאה. ואני לא צינית הפעם."

"את בטוחה שאת לא רוצה לצאת איתו?" ליבי יכלה לשכנע אותי לעשות כל דבר — בגללה יצאתי לארבעה דייטים, כשכל דייט היה מוזר מקודמו ותמיד זה היה חבר של חבר שהיא לא מכירה, אבל היא ראתה תמונה ושמעה סיפורים מדהימים, דייט שאליו הגעתי בחוסר חשק, שרק התעצם ככל שהזמן עבר.

"בטוחה במאת האחוזים, ליבי, המגזין בבקשה."

אני מעלעלת בדפי המגזין, שאימא הביאה בפעם האחרונה שבה טסו למדריד.

מאז היציאה שלה לפנסיה גדל מספר המגזינים הזרים שהביאו לי באופן משמעותי. "יש למישהי קרם ידיים?" ליה שואלת.

"קחי מהתיק." אני מרימה אליה את עיניי לרגע.

"מותק, אני לא יכלה להתאפק יותר, אני חייבת להגיד לך." אני מרימה אל

ליה את המבט. "את הבחורה הכי מוזרה בעולם," היא מחייכת אליי.

"כמה ספרים יש לך פה?" היא שואלת בעודה מחטטת בתיק שלי, "התיק

שלך שוקל מאה טון, ואת שוב קוראת את אנה קרנינה? לא אמרנו לך להפסיק עם הספרים הכבדים האלה?"

"אני אוהבת לקרוא; לפעמים קלאסיקות או סיפור אהבה ויש פעמים שבהן גם אוסף תמונות עושה את העבודה, הכול הולך," אני אומרת בטון נעלב.

"מה שעושה לך את זה," היא צוחקת. "תראי את החתיכים האלה, חיים את החיים הטובים." ליבי מסתכלת על מדור הרכילות, מושכת את קצות המגזין ונוקשת באצבעה על הדף. "למה שהיא תרצה לצאת עם זקן כזה?" אותי הרכילות לא מעניינת, ממילא אני לא מבינה מה כתוב שם ולא מכירה את כל המפורסמים האלה.

ליבי מחליקה את העיתון על השולחן לכיוון מורן. "אין ספק, שווה ביקור. אולי אני צריכה להסתכל יותר במגזינים שלך, או אולי בכלל עדיף לנסוע לשם וזהו." עיניי נחות מיד על מורי, שזעה באי נוחות בכסאה. שתינו יודעות שהיא לא יכולה להרשות לעצמה את הנסיעה — היא מממנת את לימודיה בעצמה, ואף אחד חוץ ממני לא יודע שהבחורה המצטיינת, שלומדת ראיית חשבון היא דווקא זאת שהכי קשה לה.

"אני בעד, אבל עד שזה יקרה... אני לא יודעת אם שמתן לב, אבל כולך מתחתנות סביבנו, ואני נלחצת מזה בטירוף." ליבי משנה נושא ועיניה של מורי פוגשות בעיניי. היא מעבירה יד בשערה המתולתל, שולפת סיגריה מהחפיסה שעל השולחן ומוציאה מצית מכיס מכנסי הגיינס השחורים הצמודים שלגופה. הגופייה השחורה שעליה עברה אלפי כביסות, והיא עדיין נראית בה נפלא, כאילו יצאה מפוסטר ישן בשחור לבן.

"אם עוד מישהי תביא הזמנת חתונה, אני אקיא," מעווה ליבי את פניה. היא תמיד מספרת שגירושיי הוריה רק חיזקו את מה שחשבה בעצמה. אחרי עשרים שנות נישואין הם מה שנקרא פירקו את החבילה בלי הסברים, ובכל פעם שמראים בחדשות את הסטטיסטיקות העצובות על מוסד הנישואין, בכל פעם שהיא שומעת את המשפט "כל זוג שני מתגרש," היא מהנהנת כאילו כדי להגיד 'אמרתי לכן, אל תאמינו לזה. אל תתחתני' אני לעומתה תמיד חשבתי על זוגיות טובה כמו זו של הוריי, כזאת שתוביל לחתונה, לילדים ולמשפחה — לא שבגילי או במצבי הרווק והבודד אני מעזה לומר זאת בקול רם.

"אף אחת לא מתחתנת פה בשנים הקרובות, זה בטוח," מסכמת ליה. "שנצא הערב?" היא שואלת, "אני רוצה לבדוק מה יכול לקרות עם אור. מתי את אוספת אותנו, עלמה?"

"כרגיל, בסביבות עשר?" המבט שלי שוב תקוע במגזין, בתמונה של

סוויטה מעוצבת בריץ במדריד, ואני חושבת כמה טעיתי שלא הלכתי ללמוד עיצוב פנים כמו שרציתי, כמו שמאז ומעולם כולם חשבו שאעשה. "הוא בטח יהיה שם." אני מרימה את עיניי ופוגשת בעיניה הכחולות של ליה. "ועכשיו אם תסלחו לי, אני מאחרת לשיעור חינוך לגיל הרך."

"אני לא מבינה למה בחרת בחינוך, עלמה, עם הדברים שעשית בבית של ההורים שלי עולם העיצוב הפסיד מעצבת על," אומרת ליה.

"חשבתי על זה הרבה, אבל כולם אמרו שזה מקצוע לא בטוח, שכדאי לי לתרום במשהו חשוב, שזה גם טוב לגידול ילדים; אז נכנעתי והנה אני פה." אני אוספת את המגזין ותוחבת אותו אל התיק, מורי נעמדת ראשונה ואנחנו בעקבותיה, כל אחת פונה לענייניה.

"קבענו בעשר," אני אומרת שוב וצועדת במהירות כדי לא לאחר לשיעור.

לפני היציאה לפאב אני מתקלחת ומתארגנת, משתדלת לא לחשוב על הזוגיות האחרונה שלי, שצצה ועולה שוב במוחי. הפרדה האחרונה שעברתי היתה כל כך מכוערת — לא היה בה שום "נישאר חברים טובים", היה בה רק "מצטערים, זה לא עובד יותר, האהבה מתה, ואופס הנה יש לי מישהי אחרת אחרי יומיים."

אני נזכרת איך בכיתי במיטה בגלל גיא, החבר האחרון שלי, לא כי אהבתי אותו — ידעתי שזה לא המצב. בכיתי כי משהו נגמר ונשארתי לבד. שנינו הבנו שאנחנו לא באמת יכולים להמשיך. זה רק היה עניין של זמן.

לשמוע את גיא אומר, 'עלמה, אני רוצה לצאת עם אחרות', שבר אותי; לא הייתי מוכנה לזה. אמנם לא רציתי אותו לעצמי, אך גם לא רציתי אותו עם אחרות.

החלק האנוכי הזה שבי תפס את הקשר המקרטע שלנו ולא רצה לשחרר — האהבה נעלמה, אבל הרצון לבעלות על מה שהיה שלי במשך שנתיים היה חזק ממני. זה לא היה קשר משמעותי — התראינו רק בסופי שבוע — אבל לא הייתי מוכנה לשחרר.

בפעם האחרונה שבה ראיתי אותו, במקרה, גיא היה עם מישהי אחרת. עמדתי שם ולא האמנתי, שאחרי שבועיים גיא התגבר עלינו לגמרי, והוא הסתכל עליי וחייך במבוכה, מקווה שאחייך בחזרה; ניסיתי ולא הצלחתי, במקום זה הלכתי משם.

הוא התקשר אחר כך, שלח הודעות, אבל לא עניתי יותר. התמונה שלו עם

הבחורה מחקה את כל הזיכרונות היפים ועוררה בי חשד, שהסיפור ביניהם התחיל עוד לפני שנפרדנו. גיא, אמנם, הדגיש בהודעות שהבחורה לא היתה שם קודם, אבל אני כבר הייתי במקום אחר, במקום שרוצה לשכוח אותו. להיות לבד ולעולם לא להרגיש שוב דחוייה ומרומה.

את המוסיקה הרועשת שומעים כבר בכניסה לפאב, ליה צועדת ראשונה ואנחנו בעקבותיה.

היא מחפשת את אור, סטודנט לפיזיקה, עיניה מתרוצצות, לא נחות. היא החליטה שבא לה עליו, אחרי שהם בילו יחד על מדשאות האוניברסיטה במשך חצי שעה.

כולנו יודעות שהיא תשיג אותו. ליה אחת כזאת, שמשיגה את מי שהיא רוצה. הבחורה החכמה והיפה שכולם אוהבים ממבט ראשון. ברגע שזה יקרה, היא תאמין שהיא מאוהבת — אבל רק עד שהוא ישעמם אותה, מה שבדרך כלל קורה מהר מאוד.

"בינגו", אני שומעת אותה אומרת למורי ומסתכלת לכיוון הבר העגול במרכז.

"מה את אומרת, מורי?"

"אני אומרת שאם יש מישהי שתצליח להוציא אותו מהספרים ומהנוסחאות לפיזיקה, זאת תהיי את; חבל רק שאחרי שבועיים תשתעממי למוות."

"אולי כן ואולי לא." היא מרימה יד לשיערה הבלונדיני, ואני מסתכלת עליה — אם יש מישהו שיכול לגרום לחנון הזה לצאת מעורו, זאת ליה.

אני צועדת אחריהן, מאופרת ולבושה. מסקרה ואיילינר וגלוס עדין על השפתיים. אני אוהבת איפור עדין וטבעי, אחרת אני מרגישה מחופשת. ועל אף שלפעמים בא לי להעמיד פנים שאני מישהי אחרת, הכי מתאים לי להתאפר בעדינות.

לבשתי את השמלה האהובה עליי, שמלת מיני שחורה קלאסית עם כתפיות דקות, ונעלתי סנדלים שחורים עם עקבי סטילטו גבוהים. אם זה עובד בשביל קוקו שאנל, זה יעבוד גם בשביל עלמה הירש. בכל זאת אני מרגישה קצת שקופה ליד החברות שלי; אני קטנטנה, רזה, בלונדינית, עיניים חומות — שום דבר מיוחד. כשחברות שלי ניסו להתבלט, אני ניסיתי להסתתר; אף פעם לא הייתי טיפוס תחרותי, ומראש ויתרתי על המקום הראשון, כי היה לי נוח

בזה

השני.

הפאב עמוס אנשים, גביעי יין ומשקאות אחרים על השולחנות בכל מקום, סטודנטים ורקדים, קיץ. לובשים מעט חושפים הרבה. נהנים מרגעים של חופש, של אלכוהול ושל מוסיקה בדציבלים שמרעידים את הגוף במקומות הנכונים.

אני מתנועעת על הכיסא, מסתכלת על החברות שלי. ליבי רוקדת עם איזה בחור, תמיד הראשונה למצוא מישהו. בטח גם אותו היא מכירה ופעם הם היו ידידים ממש טובים. גברים משתגעים עליה, והיא מעולם לא היססה להשתמש במידע הזה לטובתה.

היא שולחת אליי מבט ומסמנת לי ביד להצטרף; אני מסמנת 'לא' בראשי. ליבי נראית כמו העתק של ג'סיקה ראביט, אבל עם שיער מתולתל ועם קעקוע של ורד על החזה. היא אומרת שהיא תחזיר את זה לאופנה.

"תפסיקי לדאוג, היא ילדה גדולה." לוחשת ליה באוזני.
"אני לא דואגת. היא עברה תקופה קשה עם הגירושים של ההורים שלה והכול."

"את רגשנית מדיי," מבטלת ליה את דבריי. "את מזדקנת לי פה עם הטרחנות הזאת."

"אם את אומרת," אני עונה ונשמעת טרחנית אפילו באוזני עצמי. כן, את משעממת ברמות שלא ייאמנו ממש. פחדנית ומשעממת עד מוות.

"את לא באמת מזדקנת, עלמה, את פשוט פחדנית." ליה לא מרפה, ואני חושבת לעצמי כמה הייתי רוצה להיות משוחררת כמו ליבי. מובן שאני לא מצליחה — הייתי רוצה לנסות להיות כמוה, אבל אני לא כזאת, אני לא יכולה, אני רומנטיקנית, רוצה אהבה ורוצה שיאהבו אותי באמת, בעוצמות. ליבי מסתכלת עלינו שוב, מסמנת לנו להתקרב, אני מסרבת, לא מוותרת על חוף המבטחים שלי בקלות. ליה לעומת זאת מרקדת לכיוונה, מסובבת את ראשה, מסתכלת עליי ומחייכת. השיחה כמו נשתכחה ממנה, אבל עליי כל שיחה כזאת משאירה סימן.

אני מתנועעת על הכיסא, אוהבת את המוזיקה — אבל לא מספיק כדי לקום לרחבה.

המוזיקה חזקה והכיסא הגבוה רועד עם הקצב. אני שותה מכוס היין הלבן שלי ומחייכת לעבר החבורה. אף אחת לא מסתכלת עליי, אבל מתוך הרגל תקוע על פניי חיך מאולץ, הנה עוד ערב שבו אני פה, ובנינו, בכל פעם זה אותו דבר — נשתה מעט, נרקוד, נסתכל על אותם הפרצופים ונלך הביתה; שום דבר מסעיר לא יקרה.

האורות בפאב מעומעמים, ואני מזהה כמה פרצופים מוכרים, שולחת אליהם אותו חיוך לא מעוניין. אני כבר יודעת שאני יוצאת הנה מכורח ההרגל — ככה עושים, ואני תמיד עושה מה שאומרים לי.

אני לוגמת מהיין ומניחה את הכוס על השולחן, מתנועעת לקצב המוסיקה, שולחת את הידיים לשיערי הארוך ואוספת אותו בידיי כדי להתקרר, מסובבת את המבט ואז רואה אותו הוא לא באמת מסתכל עליי, הוא בטח מחייך למישהי שהוא מכיר.

אני מסובבת את ראשי, ורואה אותו פתאום מולי. הוא הבחור הכי יפה שראיתי, והוא מחייך אליי. מסתכל עליי, לא מתקרב. עומד שם ומסתכל עליי מלמטה למעלה במבט בוחן. אני לא יודעת מה לעשות עם עצמי. אני משפילה מבט ואז אוזרת אומץ ומחזירה אליו את מבטי מתפללת ומקווה שאינני מתבלבלת ותכף תגיח מאחוריי איזו מישהי ואני ארגיש טיפשה. כשהעיניים שלו עוזבות אותי, אני מרשה לעצמי להרים את כוס היין מהשולחן וללגום שוב.

השירים מתחלפים ברקע, שיר ועוד אחד אחריו, אני מציצה לעברו ורואה שהוא שוב מסתכל עליי. אני זזה באי נוחות בכיסא, מודעת מאוד לעצמי, מושכת את שולי השמלה, משפילה שוב את מבטי ומתכוננת לירידה מהכיסא הגבוה; העקבים הגבוהים, השמלה הקצרה והגבר הזה — כל אלה יחד הופכים את העניין למורכב יותר.

אני זזה באיטיות מענה, הוא גורם לי להרגיש לא נוח, וגל של חוסר ביטחון שוטף אותי. ואז אני עוברת את הרחבה ונכנסת לשירותים. הצחנה בפנים מחניקה, ריח של שתן מעורבב בריח אלכוהול ובריח קלוש של סיגריות. שירותים של פאב הם מקום מבחיל.

העיצוב נוראי, הקירות צבועים בשחור ובאדום, שנראו טוב קצת אחרי שצבעו אותם ועכשיו הם סתם דהויים ועצובים. על דלת השירותים מול האסלות המלוכלכות תלויות פרסומות לקונדומים ולבירה הולנדית; לצדם כתובים בכתב יד מספרי טלפון של מכוני ליווי, של מסעדות מזון מהיר ושל גלוריה שירותי מסאז' במחירים מפתיעים. באופן כללי אילו הפאב הזה לא היה מקום שמגיש שתייה זולה ונהנה מאיזושהי תהילת עבר, הוא היה נשאר מיותר.

אני מסתכלת בראי המלוכלך, משתדלת לא לגעת בשום דבר, מתקנת את האיפור ומורחת שוב על השפתיים גלוס מבריק.

הקירור במקום המחורבן הזה אינו מורגש. אני בוערת, תוהה אם זה מחום או ממבוכה, מסדרת את השיער, מרימה אותו לרגע וחושבת על הגבר הזה

בחוץ ועל המבטים שלו. נראה כאילו באמת הסתכל עליי, ואני לא יודעת איך להגיב לזה. אלא שאין ברירה — אני לא יכולה להסתתר פה, זה מגוחך, עלמה, עומד מולך הגבר הכי יפה שראית אי פעם, את לא משתפנת לי עכשיו. דלת השירותים נפתחת, גבר ובחורה נכנסים לשירותי הנכים, ורגע לפני שהבחורה נכנסת היא מסתכלת עליי ומחייכת חיוך עקום; תחושת אי נוחות עוברת בי, אני מדלגת מעל גליל נייר טואלט, הזרוק על הרצפה, ויוצאת משם. קבוצה של סטודנטים מסתירה לי את מקומות הישיבה. אני מנסה להיחזק ביניהם, נעמדת על קצות האצבעות ומנסה לראות אם הוא עדיין במקומו.

אני הולכת בצד הרחבה, מתחמקת מהרוקדים, הצפיפות במקום מלחיצה, המוזיקה חזקה, ואני מחכה להגיע למקום המקלט שלי תוך כדי סריקת הפאב בעיניי בניסיון לא להראות כאילו אני מחפשת אותו. איפה הוא? אני ממשיכה במסלול עם הפנים לכיוון הכיסא, מנסה להתרכז במטרה. רואה כבר את הכיסא היקר מחכה לי. הוא אינו נראה באזור, אפשר להירגע. לפחות ככה אני אומרת לעצמי.

אחד הרוקדים מניף את היד, לא שם לב אליי ודוחף אותי הצידה. התיק הקטנטן מחליק מידי ונופל על הרצפה, אני כמעט ונופלת אחריו, אך ברגע האחרון מייצבת את עצמי. אוף, אני נושמת עמוק ומתכופפת להרים את התיק, ואז נתקלת ביד גברית שאוחזת גם היא בתיק שלי.

אני מרימה את העיניים — עיניים ירוקות אפורות מתבוננות בי.

הוא! אלוהים! אוחז בתיק יחד איתי ומחייך אליי חיוך בתוספת שתי גומות סקסיות להפליא בלחיי.

"תודה... אה סליחה..." אני ממלמלת בבלבול, ומן ההלם ידי עוזבת את התיק הקטן. אני עומדת שם ללא ניע, כשהוא מושיט לעברי את התיק.

אני לוקחת אותו ממנו, כמעט חוטפת אותו, בתנועה מהירה. "סליחה..." אני ממלמלת שוב. הבחור שדחף אותי מסתובב לראות במה הוא פגע, נוגע בכתפי ומתכופף אליי.

"את בסדר?"

"כן, כן," אני עונה בפיזור נפש ומסתלקת משם מהר ככל האפשר, מגיעה לכיסא, מתיישבת ומייצבת את הנשימה. כשהוא ממשיך להסתכל עליי ואני לא יכולה לשאת זאת עוד, אני קמה שוב מהכיסא כאחוזת תזזית. התיק בידי.

אני מחכה שמישהי מהבנות תסתכל עליי — מורן מסובבת ראשונה את הראש, מורי תמיד שומרת על קשר עין. אני מסמנת לה שאני יוצאת לעשן במרפסת.

הבנות נהנות מהערב, לא שמות לב לניסיון הבריחה שמתבצע מול עיניהן.
היא מהנהנת ואני מסתלקת משם.

אני עומדת במרפסת, מפנה את הגב לרחבה, נשענת על המעקה ומסתכלת
אל הרחוב החשוך.

פנסים קטנים, שהשתלו במדרכה שלצד הכביש, מנצנצים בחושך, ואני
מנסה לא לחשוב כמה הבכתי את עצמי. אני מזיזה את משקל הגוף מימין
לשמאל, מסיטה את השיער הצידה ומוציאה סיגריה
מהתיק.

הפסקתי לעשן, אבל כשאני יוצאת אני מרשה לעצמי אחת או שתיים,
ואחרי האירוע גם שלוש או קופסא שלמה. אני מסתכלת על הסיגריה הלבנה,
מניחה את הגביע על השולחן, מביטה שוב בסיגריה ומבינה כי מרוב בלבול לא
הוצאתי מצית. אני פותחת שוב את התיק ומחפשת את המצית.

תנועת המכוניות בכביש שמולי אינה פוסקת. אני עומדת במרפסת הפאב,
מוזיקה עמומה ברקע, וכל מה שמתחשק לי עכשיו זה לחזור הביתה. אף פעם
לא מצאתי סיבה באמת טובה לצאת לבלות ולהישאר בחוץ מעבר להנאה
הסתמית הרגעית; אני לא אוהבת את העיר, היא עמוסה מדי, מהירה מדי.

גל של מוזיקה חזקה חודר אל המרפסת, כשמישהו פותח את הדלת. אני
מסבה את הראש ובזווית העין רואה אותו; אני יודעת שהוא פה, אבל לא
מעזה להסתכל לכיוונו; במקום זה אני ממשיכה לנעוץ מבטים בתנועה
הסואנת, מתעקשת לבחון כל מכונית שעוברת כאילו שחיי תלויים בזה.
המרפסת נעשית צפופה וקטנה ועוד כל מיני תיאורים, שלא היו מביישים
התקף קלסטרופובי קטן ממדים.

"מחפשת נתיב בריחה?" פרץ צחוק עצבני בוקע מפי, ואז אני מבינה שהוא
מדבר איתי באנגלית, מה שמסביר כמה דברים.

אני אוזרת אומץ ומפנה את המבט, מבטי גולש על פניו ועל גופו — הוא
לובש ג'ינס וטישרט לבנה ונועל מוקסינים של טודס', שכבר ראיתי באחד
המגזינים שלי. אוי אלוהים. כשהוא מניח את הכוס על השולחן, אני רואה את
הרולקס הכסוף והכבד שעל פרק ידו.

"נעים מאוד, לאונרדו, לאו... ואת?"

עוברות כמה שניות טובות עד שאני עונה; הוא מתקרב עוד צעד לעומתי,
ריח הבושם הנקי שלו מדגדג את אפי, כל כולו נקי ומצוחצח. עיניי פוגשות את
עיניו — צבע ירוק אפור הוא כל מה שאני מצליחה לחשוב עליו.

"נעים מאוד," אני עונה בקול ענות חלושה, "עלמה." אני מושיטה יד
ולוחצת את היד שהוא מושיט אליי.

היד שלו מטופחת, ציפורניים גזוזות, נקיות ומסודרות. יד גדולה ולחיצה חזקה. "תודה על קודם," אני ממלמלת, והוא מניד בראשו בתנועה אגבית כאילו אומר לי 'הייתי בדיוק במקום, לא היתה לי ברירה אלא לעזור לך'. הנוכחות שלו מרגשת אותי — יש בו משהו מרתייע ונוכחות חזקה, שאני לא מורגלת בה; הוא מוכר לי מאיזשהו מקום. פנים כמו שלו לא שוכחים. מאוד לא הגיוני ולא סביר, אבל אני חושבת שראיתי אותו פעם.

אני מסתכלת עליו מהצד, שואפת את העשן ונושפת אותו באיטיות, משחקת עם הסיגריה בין האצבעות, מודעת לפתע לכל תנועה שאני עושה. אני מרימה אליו את המבט — הוא לוגם את המשקה שלו, ואני יודעת עמוק בפנים שאף פעם לא הרגשתי משיכה כזאת ורתיעה כזאת בו זמנית. הפאב הזה, הוא לא נראה שייך הנה.

שיגיד משהו, לעזאזל, למה הוא עומד פה ככה?

"אז מה אתה עושה פה? טיול בישראל?" אני מתעקשת למלא את השקט בינינו, מנסה להיראות מתוחכמת ולא מתאמצת. אלוהים יודע כמה קשה היה לי להוציא את המשפט הזה מהפה.

אילו הייתי מכירה אותו, הייתי מבררת למה מכל הפאבים שלישראל יש להציע הוא הגיע לחורבה הרקובה הזאת, אלא שעכשיו, שהוא פה קרוב, אני לא באמת מצטערת על זה. הוא עדיין לא אומר דבר, אבל אני מתעקשת להביט בעיניו ולא להוריד את המבט. לרגע אחד אני מצטערת שלא התאפרתי קצת יותר, שאני אני ולא ליבי, שאני רועדת מפחד במקום לדמיין תסריטים אפשריים שמעורבים במין מזדמן חסר דאגות עם זר יפיפה.

"לא, לא טיול, נסיעת עסקים," הוא אומר וקולו רגוע, יציב ועמוק.

"אני בוס של חברה משפחתית בצפון איטליה," אומר לאו בגאווה שקשה להחמיץ, מסתכל בעיניי בזמן שהוא מדבר. המבט שלו מבלבל ומביך אותי; בחיים לא פגשתי מישהו שנראה כל כך בטוח בעצמו.

אני מסתכלת עליו ולא מוסיפה לדבר, והוא מדבר לאט וברור, הקול העמוק שלו מעביר בי צמרמורת — נוסף לעיניים האפורות-ירוקות, השיער הבלונדיני, האף החד, עצמות הלחיים והזיפים העדינים שמעטרים אותו. כן, אפשר להגיד שלא חתיך שלא מהעולם הזה.

אני רוצה שהוא יישאר, רוצה שהוא יילך, סקרנות משאירה אותי שם איתו, או שאולי זאת הבדידות שאני תמיד מרגישה במקומות הומי אדם. אולי הוא סתם רוצה המלצות על מקומות מגניבים לתיירים, ונראית לו הכי זמינה לשיחה עם המבט המשועמם שלך ועם הריקודים על הכיסא; הוא בטח רגיל לעובדה שבחורות נופלות לרגליו.

פעם קראתי במאמר, שרושם ראשוני נקבע בשלושים השניות הראשונות, שככה המוח שלנו מקטלג אנשים, כדי שלא יצטרך להעריך מחדש בכל פעם אנשים שונים. לאו נראה כמו כוכב קולנוע. השחקן הראשי. זה שמשחק את הגבר שיוצא עם הבחורה הכי מדהימה. שוכב איתה. ואחר כך לא מכיר אותה יותר. הגבר הזה שלא מתקשר. שנותן לבחורות להאמין שהוא תמיד נשאר ואז בורח ומשאיר אותן בוכיות ושבורות לב. ואין משהו שמפחיד אותי יותר מזה — לי כבר שברו את הלב.

ואז הוא מחייך אליי שוב, ובחיוך הזה יש משהו אחר; והרושם הראשוני הזה, שדיברתי עליו קודם, כבר לא נראה מתאים לתבנית ברורה מראש. אני מסתכלת על הידיים שלו בזמן שהוא אוחז במשקה — הוא מלטף את הכוס, ובגוף שלי עוברת שוב צמרמורת. אני פתאום קולטת שהוא ממשך לדבר אבל אני לא מקשיבה לו.

אם לא הייתי כזאת פחדנית, יש סיכוי שהייתי אומרת לו בעצמי 'קח אותי מפה', כי אני יודעת שאת זה הוא מחפש. אני נבהלת מהתחושות שאני מרגישה לידו.

"עלמה, הכול בסדר?" הוא שואל, אבל החיוך שעל שפתי מבהיר שאינו באמת מתכוון לשאול לשלומי.

ואז קורה לי משהו שמעולם לא חוויתי קודם — בשבריר שנייה העולם מצטמצם סביבי ונעלם, ואני חושבת עליו עירום, הידיים שלי מקלפות את הבגדים מגופו, שנינו יחד במיטה, והגוף החם שלו על גופי. ונשימתי נעתקת לשבריר שנייה. אני עונה על השאלות שלו בכך ולא ושותקת בין לבין. למה אני תמיד מצליחה לדבר רק עם מי שלא מוצא חן בעיניי?

לאו מניח את הכוס שלו על השולחן.

"תסלחי לי," הוא אומר בנימוס שאני לא רגילה אליו ועוזב אותי במרפסת.

הלב שלי דופק בפראות כאילו עכשיו ירדתי מנסיעה ברכבת הרים.

הוא צועד צעדים בטוחים כאילו הוא הבעלים של הפאב, כאילו הוא אחד הקבועים. צועד ומושך אחריו מבטים וחיוכים נבוכים.

אל תסתכלי... אל תסתכלי. לעזאזל איתך, קצת איפוק. מה לכל הרוחות

עובר עליי הערב? אני מתנהגת כמו טיפשה.

אני מסתובבת, מציצה לכיוון הפאב מבעד לחלון השקוף ומחפשת אותו.

לאן הוא הולך? זהו? הוא עוזב?

הוא מסתובב אליי, בין ים האנשים אני רואה אותו, גבוה בראש מכל

השאר, עומד ליד הבר העגול ומסמן לי שהוא מביא עוד כוסית של ויסקי.

אני מעבירה יד מהירה בשיערי, מחכה לראות שוב את לאו צועד לכיווני.

אל תלך.

הברמן משרת אותו מיד ולא נותן לו לחכות לרגע; קשה להתעלם ממנו. מנחמת אותי העובדה, שלא רק אני מתרגשת ממנו — אפילו הברמן מתכופף מעבר לבר כדי לשמוע אותו ומגיש את הכוסות במהירות.

הוא חוזר ובידיו שתי כוסות: יין לבן בשבילי וויסקי בשבילו.

"זה מה שאת שותה, לא?"

"כן, יין לבן," אני עונה בנימוס ושוב מקטלגת אותו — שם לב לפרטים. זה

שינוי מרענן, בלשון המעטה.

"תודה רבה," אני אומרת בשקט, מושיטה יד רפה ולוקחת ממנו את הכוס

הקרה. האצבעות שלנו נוגעות. אני מצטמררת. הוא לא עושה עניין, אבל מחייך חיוך קטן.

אני מקרבת את הכוס לשפתיים בעדינות שברירית, שאינה אופיינית לי, ושותה לגימה ארוכה יותר ממה שבדרך כלל; היין הקר מצנן אותי ואת הלהט שאני מרגישה בגוף.

"אז, עלמה, תגידי, את רוצה להמשיך ללחוש ולתסכל אותי או שנצא החוצה? את יכולה לעשן גם בחוץ." הוא מחייך את החיוך היפיפה שלו ולא משאיר לי ברירה. "אני רוצה להקשיב לך, אפשר גם בעברית," הוא אומר במבטא איטלקי מתנגן.

"אתה מדבר עברית?" אני המומה.

לאו מחייך אליי. "מפתיע לא?" הוא מחייך כאילו אין זאת הפעם

הראשונה שבה הוא מנצל את העובדה שהוא מדבר עברית כזאת.

"אתה חושב?" אני מרימה גבה לעומתו, תוהה איפה עוד עשה את זה ואיזה עסקים הוא כבר סגר עם ההונאה הזאת; ולמה לא דיבר איתי בעברית מההתחלה?

"אני פה עם חברות, זה לא רעיון טוב להשאיר אותן לבד." אני משתמשת בתירוץ הכי ישן בספר, זה שמבהיר שאני לא לבד, לשם ביטחוני האישי, ושאיני לא מתכוונת בשום פנים ואופן לזוז מפה. נראה לי שעדיף לא להיות איתו לבד.

הוא מרים את הכוס, שותה ומסתכל על רחבת הריקודים. בחורות עוברות לידו ומחייכות. הוא מרוצה, מודע להשפעה שיש לו עליהן. בשלב הזה הייתי מצפה שיפתח במסכת שכנועים, אבל הוא אינו מוסיף דבר. הוא עומד בנינוחות כמעט מעצבנת, זרועו נוגעת ברפרוף בזרועי החשופה וריח הבושם שלו שוב חודר אל נחיריי. אני מסתכלת סביב, מרוויחה עוד שנייה, עוד רגע. כשאני כוססת ציפורן בעצבנות, הוא מביט בי ופיו מתעקל מעלה. רצון עז

להוכיח לו שאני לא פוחדת דוחק בי ; אני לא יודעת למה, אבל זה חזק ממני.
אני נוגעת בזרועו ומסמנת לו לצאת החוצה.
לאו יוצא אחריי.

אני צועדת במהירות אל דלת הכניסה, מסובבת את ראשי, בודקת אם הוא
שם על אף שאני יודעת שלזה בדיוק חיכה.

לאו מצמצם בקלות את המרחק בינינו ופותח את הדלת הכבדה. אני
מסתכלת עליו עוד רגע, מנסה להשהות את העניין. *עלמה, בכל שלב אפשר
להתחרט.* אני מרימה את ראשי ופוגשת שוב במבטו, מחייכת אליו במבוכה
ויוצאת אל הלילה החמים.

"תראה את זה, דווקא בקיץ רואים הכי טוב, זה כוכב צדק או יופיטר, איך שתרצה לקרוא לו. זה הכוכב שליד הירח, זה שם שנוצץ. תמיד רציתי ללמוד אסטרונומיה, אבל לא היתה לי הזדמנות, וזה גם מסוג הדברים שאף פעם לא באמת מוצאים בהם עבודה. הכי הרבה שאי פעם יצא לי להתקרב לנושא היה כשביקרתי פעם בפלניטריום ברמת אביב, שזה בעצם באזור תל אביב. את תל אביב אתה בטח מכיר קצת, כי כולם מכירים. יש בישראל המון דברים לראות, כבר היית בכנרת? אתה יודע ששם ישו הלך על המים? אתה קתולי, לא? רוב האיטלקים קתולים. הייתי ברומא בכיכר סנט פטרוס — מאוד יפה שם, גם הוותיקן מדהים. למדתי להגיד פיצה קון פונגי וצ'או ובלה, כי איזה בחור שהיה מחופש לרומאי הציע לי ולאמא שלי טיול בכרכרה ליד הקולוסאום, וכל הטיול עלה לנו מאתיים חמישים אירו, שזה יקר לכל הדעות. אם שואלים אותי, לא ששאלו, אבל איטליה יפיפייה וזה בטח ממש כיף לגור שם. וגם מילאנו, אבל שם לא הייתי." אלוהים עלמה, תנשמי!

"את צריכה לבקר במילאנו — היא שונה מרומא ומכיכר סנט פייטרו," הוא אומר במבטא איטלקי מתגלגל. "עוד לא נסעתי לכנרת, אבל עכשיו שאמרת והזכרת את העניין עם ישו, אולי שווה לבדוק את זה." לאו מודד כל מילה ומחייך אליי. "אני מכיר גם את תל אביב והייתי ברמת אביב, לא פלניטריום, ומסכים לגבי צדק או יופיטר או איך שתרצי לקרוא לו," הוא מוסיף באיטיות. "ובעניין הכרכרה את צודקת, זה באמת יקר, אבל הדבר הכי חשוב שאמרת מעבר לפיצה קון פונגי, שאין ספק שחשוב לדעת איך להגיד את

זה, היה שהוא קרא לך בלה, וזה בדיוק מה שאני חושב." אני מסמיקה למשמע המחמאה.

שינוי מחוץ לפאב, עומדים על המדרכה הצרה, אני מתפללת שאצליח להפסיק לדבר ולהניח לדברים לקרות בלי לפחד משתיקות מביכות. עיניי נשלחות אל כפות רגליו, אל עבר המוקסינים שבין ים נעלי האצבע והכפכפים נראים זרים לחלוטין.

"זאת הפעם העשירית שאני בישראל, הפעם הראשונה בחיפה. בתל אביב אני מתמצא טוב יותר, כי אני עובד שם." הוא אומר, "היתה לי פגישה בחיפה, וכששאלתי על מקום לשתות בו משהו, המליצו לי על הפאב הזה. המלצה מאוד גרועה הייתי אומר."

"אני מניחה שמישהו ישלם ביוקר על ההמלצה הגרועה הזאת," אני מצחקקת. הוא מהנהן, המבט שלו רציני, אבל אני מרגישה שהוא מרוצה מהבדיחה המטופשת שלי.

"אני ישן פה הלילה במלון ליד הים." הוא עוצר כמו מחכה לתגובה ממני.
"אז איך אתה מתרשם מחיפה עד עכשיו?" הוא שותק לרגע ואז חיוך מתפשט על פניו.

"אל תשחקי איתי, עלמה." הוא מתכופף לעברי קרוב כל כך. המרחב האישי המוגן שלי נפרץ באחת. "אני יודע שאת רוצה. גם אני רוצה אותך, זה בסדר." הקול שלו כמו מלטף את גופי, מפתה.

אני מתעלמת מהמשפט שאמר במכוון, מקווה שאעצבן אותו, כדי שאוכל לספר לעצמי שגרמתי לו להתאמץ ולא נפלתי בקסמיו בקלות, גם אם ליבי, שפועם עכשיו בחוזקה, מוכיח את ההפך הגמור. בדיוק כשאני שוקלת אם לומר לו 'בוא נלך למלון שלך' או דווקא לברוח כל עוד נפשי בי, לאו מכניס יד לכיס פנימי ושולף את הארנק. אני מתאכזבת, אבל מסתירה זאת ומפנה את מבטי לכיוון הכביש, מסתכלת על המכוניות העוברות בכביש הסמוך ומנסה להתעלם מהתנועות שלו, שמבשרות כי הערב, מבחינתו, הגיע לסימו. הוא שולף כרטיס ביקור שחור עם אותיות מסולסלות כסופות ומושיט אותו אליי.
"אני חייב עכשיו ללכת, מחר בבוקר יש לי כמה פגישות חשובות." הוא מסביר את עצמו, פותח את דלת הפאב וכשידו על שיפולי גבי הוא מוביל אותי בחזרה אל השולחן שלי.

אני לא מבינה מה הוא עושה — אחרי כל זה הוא לא מציע לי לבוא איתו? שום התעקשות מצידו? גם אם אסרב הוא לא אמור לנסות בכל זאת? לא זה הרגע שבו הגבר החתיך אומר לבחורה 'תרצי להצטרף אלי למלון, לשתות משהו?' כל זה היה רק בשביל להגיד לי בסוף הערב להתראות! ובכל זאת אני

מושיטה את ידי ולוקחת את הכרטיס השחור.

"עלמה," הוא קורא בשמי. ואני לא מסוגלת שלא להתרגש מהצורה שבה הוא מגלגל את האותיות בפיו, לאט ובמבטא החמים הזה שלו. ע-ל-מ-ה. "תתקשרי אליי מחר בצהריים בסביבות אחת." ואני, כמו תיכוניסטית מאוהבת, חוזרת אחריו.

"או.קיי, באחת."

הוא מתכופף אליי ומנשק אותי שלוש נשיקות על הלחי. אני מרגישה אידיוטית.

"ככה זה באיטליה." הוא נהנה מהעובדה שהוא מביך אותי, אני מסמיקה ואז מכחכחת בגרוני כדי לומר דבר מה. "היה נעים לפגוש אותך." "להתראות, עלמה." הוא חותם את השיחה.

אני מסתכלת על גבו הרחב בזמן שהוא מתרחק ממני, מתעלם מהמבטים שהאחרים נועצים בו ויוצא משם. חלק ממני רוצה לרוץ אחריו וחלק אחר שמח על כך שהלך ואני יכולה שוב לנשום. וכשהמלצר עובר ליד, אני מזמינה עוד כוס יין קרירה ומחכה לבנות.

"תגידי, מי החתיך הזה? ומה העניין עם הרולקס?" שואלת ליבי בהתרגשות.

"אלוהים, עלמה, את חסרת תקנה. למה נתת לו ללכת? היית צריכה להציע משהו — לרקוד, לשבת, עוד כוס יין, אבל לא לתת לו ללכת," היא צורחת, חיוך ענק על שפתייה.

אילו ליבי היתה במקומי, היא מזמן היתה מגיעה לחדר המלון. המחשבה על מישהי אחרת במקומי מציקה לי, וגם אם אין זו האמת, אני רוצה לחשוב שרק אני מצאתי חן בעיניו, לפחות הלילה. לא שאגיד את זה בקול רם. "תספרי עכשיו ומיד," היא ממשיכה.

אני מחייכת מרגישה לרגע מלכת הערב. "קוראים לו לאו, לאונרדו. הוא איטלקי בנסיעת עסקים, ועוד כמה ימים אריבדרצי." אני צוחקת. מצחיקה אותי המילה, שאפילו לא חשבתי שהכרתי עד שפגשתי את לאו.

"לאו לאיטליה ואני לפסיכולוגיה התפתחותית — הוא מוזר, נכון?" אני מעקמת את הפרצוף. "הוא נתן לי את כרטיס הביקור שלו ואמר שאתקשר אליו מחר באחת; לא ביקש, אני מדגישה, הוא קבע." אני צוחקת.

"נו ואת? את מתכוונת להתקשר?" מורן חוקרת אותי, שואלת אותי את השאלה שאני הכי לא רוצה לשמוע עכשיו, הכי לא רוצה לענות עליה.

מורי מכירה אותי, יודעת שעד מחר אתפקח ואבין שחוץ מסיבוב חד פעמי במיטה שלו — שאין לי שום כוונה להסכים לו — לא ייצא מזה שום דבר. או

שאוּלי דוּוקא כן? אוּלי בכל זאת לפחות אַחשוב על זה.

"לא יודעת, אני לא כל כך יודעת מה לעשות עם זה," אני אומרת בכנות.

"מצד אחד, מתאים לי סיפור חד פעמי, בכל זאת אני אצטרך לעשות את

זה מתישהו; ומצד שני, הוא מסוכן מדיי בשבילי."

ליבי צוחקת. "אני לא מאמינה — גברת 'חיו באושר ואושר, גברת אני

אחכה עד שיגיע משהו שבאמת יהיה שווה את זה, גברת בוא נישאר ידידים',

חושבת על סטוץ?"

"אני לא חושבת." אני משקרת, כי אני לחלוטין חושבת. "אבל אם כבר

לנסות, אז רק עם חתיך כזה. הוא נוסע מפה, וזה התסריט האידיאלי, לא?"

"תראו מה זה, משאירים את עלמה שלוש שנים בלי חבר, מגיע מאהב

לטיני משום מקום, מתחיל איתה, ומשהו מתחיל לבעבע שם, הא, מותק? ככה

עושים את זה, עלמה." ליה מחבקת אותי.

"יש בו משהו מלחיץ," אני ממלמלת, אבל הבנות כבר לא שומעות אותי,

הדיגיטי מנגן שיר שהן אוהבות, והן מתרוממות מהכיסאות לכיוון הרחבה.

אני דוחפת את כרטיס הביקור לתיק וכדי לא לחשוב צועדת לרחבת

הריקודים בעקבותיהן.

האלכוהול והמחשבות על לאו מדגדים לי את הגוף. אני מנענעת את האגן

ושרה את מילות השירים, כיף לי, אני חיה את הרגע, אני צעירה, הגבר הכי

יפה שראיתי נתן לי את מספר הטלפון שלו, וזה הישג לא מבוטל; אז גם אם

אתקשר וגם אם לא ההרגשה נעימה לי. הערב אני מרגישה סקסית, ולשם

שינוי שום דבר לא עלול להרוס לי את זה.

בשתיים בלילה אני נכנסת הביתה בשקט, חולצת את העקבים הגבוהים

בכניסה. אימא לוחשת לי לילה טוב מהמיטה ושואלת אם הכול בסדר. אני

מחליטה שעדיף לא לספר על הערב שלי, עונה ביושב ויורדת לחדרי. יש בינינו

הסכם לא כתוב של אמון הדדי — אני עושה מה שבא לי בגבולות הסביר, והם

נהנים מהעובדה שאני עדיין גרה איתם.

אני נכנסת למקלחת, שוטפת ממני את הפאב ואת ריח הסיגריות, מנקה

את שאריות האיפור, נכנסת למיטה ונזכרת בלאו, חושבת עליו ומשחזרת את

הערב. ואז אני מלטפת את עצמי בסיבובים עדינים כמו הליטופים שלא ליתוף

את הכוס שלו, מעגלים איטיים ומשכרים, חושבת עליו ומתפרקת. על הגבר

הזר שלא אראה יותר לעולם. לפנטז מותר.

"בון ג'ורנו." ליה מחייכת אליי, כשהיא רואה שאני נכנסת לקפיטריה אחרי השיעור השני, בהפסקת הקפה שקבענו. אני מסתכלת על השולחן ורואה שהיא הזמינה כבר בשביל שתינו שתי כוסות קפה.

"בוקר טוב." אני מנסה להתחמק מלדבר על המפגש המוזר עם האל האיטלקי. אני רוצה לשכוח, והיא מתעקשת להזכיר לי.

"נו אז על מה דיברתם? עלמהליה, ממתי את חובבת שפות זרות? את מתקשרת אליו היום? מה תעשי אם הוא יזמין אותך אליו?"

ותגידי, הוא לא מוכר לך מאיפה שהוא?"

"ליה, כמה שאלות! למען האמת, אני לא יודעת אם אתקשר. לא נראה לי שהוא יזכור אותי. סתם היה לו משעמם, אולי הוא חיפש חברה ואני במקרה ישבתי על הכיסא הקרוב."

היא שותקת ומחכה שאסיים לשכנע את עצמי במה שאני אומרת.

"סתם שטויות, בטח מחכה לו באיטליה איזו מהממת. הוא סתם חיפש הרפתקה, סתם עוד ערב," אני אומרת את המילה סתם כל כך הרבה פעמים, שזה כבר מעיד על כל דבר אחר חוץ מאשר על סתם.

הוא לא מהסוג שמחפש, הוא אחד שמוצא — ובקלות. גבר כזה לא מתאמץ בשביל אף אחת ואף אחד. הוא מהסוג הזה של האנשים שדברים טובים באים אליהם.

גברים מהסוג של לאו רואים מעט, אם בכלל. העובדה שהוא מוכר גם לה אינה ברורה לי, אבל אני שותקת; לא רוצה לעודד את החקירה. ליה יכולה לפעמים להיות ממש קרצייה.

"את סתם מנמיכה ציפיות כמו תמיד," היא מתנשפת ומעבירה את היד בשיער הבלונדיני הארוך שלה.

"את יודעת בדיוק כמוני שהוא לא הוריד ממך את העיניים, ואיך שזה נראה מהצד, הוא כמעט לא הצליח להוריד ממך גם את הידיים." "מותק," היא מחייכת חיוך מאושר מדיי. "נראה לי שהגיע תורך לנסות איזה סיפור חד פעמי."

"חד פעמי," אני חוזרת אחריה ומדליקה סיגרית בווהה באוויר.
"לא אמרת שחזרת לשחות?"

"כן, למה?"

"העישון," היא נושפת עליי עשן מהסיגרית שהיא מעשנת.

"אני מרשה לעצמי רק שתיים ביום, אם בכלל."

"אני אמשיך עם ההרגל המגונה ברשותך." היא מחייכת ושואפת בהפגנתיות את העשן הלבן לריאות, כשהטלפון הנייד שלה מצלצל. אני אוספת את הדברים שלי, מסמנת לה 'להתראות' והולכת לשיעור הבא.

השעה אחת, ואני מסתכלת על השעון; הדקות עוברות באיטיות מתסכלת. אני מחליטה לא להתקשר — זה לא מתאים, לא רוצה להכניס את עצמי לזה. היכנסי לפרופורציות, עלמה. הוא בטח לא זוכר שאני צריכה להתקשר אליו. הוא בטח לא חשב על זה יותר מדקה אחרי שעזב את הפאב.

עדיף להשאיר את זה בפאב ובמיטה שלי, כשאני מפנטזת — הוא תחליף מעולה לחבר של אח שלי, אני מחייכת לעצמי, איזו עליבות! אל תתקשרי.
אני מתרכזת בשיעור, מקשיבה למרצה האהוב עליי, נכנסת לעולם שכולו פיזיאה, ויגוצקי, מחקרים חינוכיים ושוקעת בו.

אני מגיעה לקנטרי. ריח הכלור ותמונות של שחיינים אולימפיים בשחור לבן מקבלים את פניי. אני אוהבת שחייה. תמיד הערצתי את השחיינים באולימפיאדה. יש בספורט הזה משהו מזכך, נקי, אלגנטי ומטעה.

זה נראה כל כך קל, כשצופים בזה מהצד, אבל בתוך הבריכה זה מאבק אמיתי. יש משהו בלהיות בבריכה, שמטעין באנרגיות חדשות, משהו שמעניק תקווה, ביטחון ושלווה. רק המים ואני, הראש ריק, מתרכז בלהגיע לקצה שממול.

אני נכנסת למלתחות, הניאון מסנוור, והריח המוכר של הרטיבות ושל הטחב מתגבר וחודר לעצמותיי. אני מחליפה במהירות לבגד ים ואוספת את השיער, מכניסה את הפקעת לכובע הצמוד, רצה לבריכה וצוללת למים. מתנקה מהיום הזה, מהמחשבות הטורדניות.

אני כל כך רוצה אהבה אמתית. לחוות התאהבות עוצרת נשימה, רוצה אהבה אפית כזאת, שקוראים עליה בספרים, כזאת שצריך לחוות לפחות פעם אחת בחיים.

המחשבות על המפגש הקטנטן שהיה לי אתמול עם לאו מתגנבות בלי שארצה. אני מריצה בראש שוב ושוב את הפגישה שלנו ואת המשפטים שלחש לי באוזן.

פרפרים מציפים אותי. אני מרגישה אותה, את המכה הרכה שמגיעה ומכאיבה רק לרגע בבטן, כאב נעים ומרגש.

מגבירה מהירות ועושה עוד כמה בריכות, מנסה לא לחשוב — ולא מצליחה. הגבר האיטלקי רודף אותי.

אני יוצאת מהבריכה מתנשמת, משם למלתחות, מקלחת זריזה, מחליפה בגדים ויוצאת לעבודתי כביביסיטר.

השעה מאוחרת, אני ממחרת לאסוף את הילדים מהחוגים ומתיישבת איתם לשיעורי הבית.

אני בודקת את הטלפון שלי בהפסקה שבין שיעורים בחשבון לבין 'עלמה אני רוצה סנדוויץ' עם ממרח שוקולד'. אלוהים, שבע שיחות ממורן? מה הסיפור? מה כבר קרה? אני מתקשרת אליה במהירות.

"הכול בסדר, מותק?"

"תגיד, את אף פעם לא עונה לטלפון? למה את מחזיקה במכשיר המסכן?" היא אומרת בכעס.

"אני מצטערת," אני ממלמלת, "הייתי בקנטרי ואני כבר מעודכנת, ראיתי הודעה מליה."

"היום יוצאים לפאב ואת לא מבריזה. אני מחכה לך בעשר כרגיל. יש מישהו שאני רוצה שתפגשי — אוהד, הבחור שסיפרתי לך עליו פעם. הערב יש איזו להקה שמופיעה בפאב, אני לא יודעת אם הם טובים או לא, אבל כולם מגיעים. ליה רוצה לראות את אור, את יודעת, זה שהיא מחפשת בנרות. בקיצור תגיעי, נוכחות חובה." היא מסיימת את המונולוג הארוך.

"אני זוכרת שאוהד מצא חן בעינייך," אני אומרת ומחייכת. "אני אהיה שם בעשר."

אחרי הביקורת של לאו על הפאב לא בא לי לחזור לשם, אבל מול מורן אין לי סיכוי — היא תגרור אותי בכוח, אם היא תצטרך.

אני יודעת שהוא לא יהיה שם, אבל משהו בי מקווה לראות אותו שוב, להמשיך מהמקום שבו הפסקנו בערב הקודם. לשמוע אותו לוחש לי באוזן

מילים חצופות ולספוג את הריח המטריף שלו. אני כזאת מעצבנת — מקווה לראות אותו. אולי קצת מתחרטת שלא התקשרתי אליו. אל תגידי קצת, תגידי מאוד מתחרטת. פחדנית שכמוך! תמיד מתחרטת על זה שאני לא אמיצה מספיק. אף פעם לא קופצת למים, תמיד מחכה למשהו שאני אפילו לא יודעת אם יגיע.

לא פעם הואשמתי בכך שאני משדרת מסרים כפולים. אף פעם לא הייתי באמת בטוחה, אם אני נמצאת במקום הנכון ואם אני רוצה להישאר. בגיל עשרים חבר של אח שלי אורי, אחרי שנים של משחקים זה עם זה, רצה לצאת איתי. הוא קיבל מאחי אישור, אחרת לא היה מעז — כאחות הקטנה הייתי מחוץ לתחום. והתוכנית להגנת האחות הקטנה היתה ידועה לכל זכר שנכנס אלינו הביתה.

טל בא לאסוף אותי מהעבודה במחשבה שייצא לו משהו; הוא באמת ניסה והזמין אותי לצאת איתו. אני נזכרת איך ישבתי לידו במכונית וניסיתי להיראות מפתה. ישבתי שם וחיכיתי למשהו בתוכי שיגיד לי שזה בסדר. רציתי, באמת שרציתי, אבל משום מה לא עשיתי עם זה שום דבר. פחדתי ליזום וחיכיתי כרגיל לסימן ממנו.

טל הסיע אותי הביתה, וכשהגענו, פתחתי את הדלת ורצתי משם. הוא נשאר המום, חיכה לנשיקה, ואני פשוט ברחתי.

רציתי להתנצל ואפילו לנסות להסביר לו שלא הייתי בטוחה, שלא ידעתי אם אני רוצה את זה או לא.

הוא הפסיק להגיע לתקופה קצרה. כששאלתי את אחי כבדרך אגב איפה טל, הוא ענה שטל עסוק עם החברה החדשה שלו.

אני זוכרת כמה בכיתי באותו ערב — ולא בגלל טל, לא מפני שרציתי אותו. כי כשאני חושבת על זה, אף פעם לא באמת רציתי מישו חוץ מנדב השכן שלנו. בכיתי בגלל חוסר האונים שהשתלט עליי. רציתי להרגיש אישה ולא עמדת במשימה. ברחתי ממנו כמו ילדה קטנה ומפחדת, לא הבנתי את הרמזים. לא יכולתי לעשות את זה, קפאתי כשהגיע הרגע לפעול ונשארתי האחות הקטנה של אורי לתמיד. הייתי רוצה הזדמנות נוספת עם לאו; אילו היה מגיע שוב לפאב, הייתי עושה דברים אחרת.

לרכישת עלמה ולאו לחצי כאן!